

ת"פ 2547/08/16 - מדינת ישראל נגד יצחק כהן - בעצמו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 2547-08-16 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופטת דנה מרשק מרום

בעניין: מדינת ישראל -
באמצעות פמ"מ (פלילי) וע"י עו"ד תור-זאבי
המאשימה
נגד
יצחק כהן - בעצמו וע"י עו"ד גיא עין-צבי
הנאשם

הכרעת דין

כתב-האישום

1. כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מייחס לו ביצוע עבירה של **יידוי אבן לעבר כלי תחבורה** לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. **מהחלק הכללי** של כתב האישום עולה, כי בין החודשים ספטמבר - אוקטובר 2015, בעקבות המצב הביטחוני ששרר בישראל, התקהלו במקומות שונים ברחבי הארץ עשרות אנשים אשר התפרעו וגרמו להפרות סדר ומהומות.

על רקע פיגוע ירי שאירע ביום 2.10.15 סמוך לכפר בית פוריק, ומחשש לתגובת נגד של "תג מחיר", הוצבו כוחות משטרה במקום וכן באזור צומת תפוח על-מנת למנוע הסלמת המצב ולמנוע כניסתם של יהודים לכפר הערבי יאסוף.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 2.10.15 בשעה 15:20 לערך, בכניסה לכפר תפוח, עמדו הנאשם ואחר (בשם חיים אשכנזי) על הגבעה בצד הכביש המוביל לכיוון כפר תפוח. באותה העת, חלף במקום רכב עם לוחית רישוי פלסטינאית אשר נסע מכיוון צומת תפוח לכפר יאסוף. בשלב זה, עמד הנאשם סמוך לכביש, החזיק בידו אבן ויידה את האבן לעבר הרכב, אשר נמלט מהמקום. בהתנהגותו, סיכן הנאשם את בטיחות הנוסעים בו.

זירת המחלוקת

3. במענה שניתן לכתב האישום, בישיבת יום 11.7.17 לפני כב' הנשיאה לורך, מסר סנגורו של הנאשם, כי באשר לחלק הכללי, הנאשם מכיר את העובדות מתוך פרסומים ולא על בסיס ידיעה אישית. הנאשם הכחיש כי עמד על הגבעה וכי הוא אשר יידה אבן לעבר הרכב. שמיעת הראיות נסובה, אם כן, על שאלת זיהוי הנאשם.

סקירת הראיות

4. השוטר אלי גיאגי (ע.ת.1), המשרת במחוז ש"י במחלק הבילוש כ - 7 שנים, הוא עד התביעה המרכזי, אשר זכר היטב את האירוע (והסביר את הסיבות לכך בחקירה נגדית, בעמ' 15 לשיבת 8.1.18, שורות 2 - 4).

5. מעדותו ומהמסמכים שהוגשו באמצעותו עולה, כי היה חלק מכוח שעבד בסמוך לכפר תפוח מחשש להפרות סדר של מתיישבים. העד הבחין ברכב שהגיע מכיוון תפוח לכיוון כפר יאסוף, ובמקביל הבחין בשני חשודים - האחד עם חולצה ירוקה, השני עם חולצה כחולה (מפה ובה הסימונים הרלבנטיים על-ידי העד הוגשה - ת/1). העד צפה בחשוד עם החולצה הירוקה משליך אבן בגודל תפוז לעבר הרכב ותיאר, כי האבן לא פגעה ברכב אלא נפלה על הכביש. העד הבחין כי המספרים על לוחית הרישוי היו בערבית, אך לא הספיק לרשום את המספר (חקירה נגדית, עמ' 17, שורות 16 - 19). העד יצא מהניידת, ותוך ששמר על קשר עין רציף עם החשודים, ניגש אליהם וביקש לזהות אותם. השניים השיבו שאין להם תעודה מזהה. החשוד עם החולצה הירוקה השיב בתחילה כי הוא זוכר את מספר תעודת הזהות שלו, הביט בחברו, ומסר לעד כי בעצם אינו זוכר את מספר תעודת הזהות. העד הודיע לשניים על עיכובם (ת/4, ת/5 - עיכוב בסמוך לשעה 15:30) והוביל אותם למרחב שומרון, כשהתנהגותם בניידת לא היתה הולמת.

6. במרחב שומרון העד זיהה את השניים על-פי מערכת אדם (פרוטוקול ישיבת יום 8.1.18, עמ' 11, שורות 15 - 29; עמ' 14 שורות 18 - 19). העד הסביר באופן כללי, כי במערכת אדם יש שתי אפשרויות זיהוי: האחת - באמצעות מורפוטאץ', כשהחשוד שם את האצבע על מעין מסופון, ומידה והחשוד נחקר בעבר, פרטיו עולים מיד במערכת, ובהמשך נערכת בדיקת תעודת הזהות במסוף, שם עולה תמונת החשוד; השניה - החשוד מוסר את מספר תעודת הזהות, עולה תמונה, וככל שהמדובר באותו אדם, נבדקת ההתאמה על-פי פרטים מזהים.

על-פי עדות העד, החשוד עם החולצה הירוקה זוהה באמצעות מורפוטאץ' (וכך גם האחר), שכן סירב למסור תעודת זהות.

7. אירועים אלו התרחשו ביום שישי, עקב כניסת השבת ביקשו החשודים לשחררם והם זומנו לחקירה

במוצאי שבת. החשודים הותירו את מספר הטלפון שלהם והם שוחררו מהתחנה ללא חקירה בהנחיית קצין בילוש. הבחור עם החולצה הירוקה - שפרטיו תואמים לנאשם בשמו ובתעודת הזהות שלו, קיבל לידי הזמנה לסור למשטרה למחרת, 3.10.15, במוצ"ש בשעה 20:00 - והכל על-פי האמור באותה הזמנה שסומנה ת/2 (האחר גם הוא קיבל הזמנה, שסומנה ת/3). הנאשם סירב לחתום על המסמך עקב כניסת השבת, וכן הותיר את הפלאפון שלו במקום (פרוטוקול עמ' 12 שורות 8 - 11; נ/2 - זכ"ד משלים מיום האירוע).

8. במהלך חקירה נגדית העד היה עקבי באשר להשתלשלות האירועים, לרבות השלב בו הבחין בחשודים, מיקומם על גבי הגבעה וחזר על כך שהבחין בחשוד עם החולצה הירוקה משליך את האבן על הרכב אשר נמלט מהמקום.

9. בשלב החקירה הנגדית, הוגש באמצעות העד דו"ח פעולה שערך ביום האירוע (נ/1). למעשה, מסמך זה הוא סלע המחלוקת, שכן מתואר בו, שבוצע זיהוי באמצעות מערכת אדם ותמונה, וכך נמצא שהחשוד שהשליך את האבן עם החולצה הירוקה הוא הנאשם. העד לא חלק על כך, שבאותו דו"ח לא רשם את שלב המורפוטאץ', וכי ראוי היה שירשום אותו (חקירה נגדית, עמ' 27, שורות 7 - 9). העד אישר, כי חרף העובדה שנתבקש להשלים ולכתוב דו"ח הבהרה כחודשיים לאחר מכן (ת/12 - הבקשה, ת/6 - המענה), לא התבקשה כל הבהרה באשר לסוגיה זו. עוד אישר העד, כי לצורך שימוש במורפוטאץ' צריך להקליד סיסמה, ובחקירה חוזרת הבהיר, כי הסיסמה כתובה על המכשיר (עמ' 30, שורות 10 - 11).

10. השוטר נרייה לוי (ע.ת.2) שירת גם הוא באותה תקופה בבילוש ש"י, ועבד לצידו של השוטר גיאגי. הוא הסביר, שהוא זוכר היטב את האירוע שכן המדובר היה במשמרת ראשונה שלו כשוטר, זו היתה הפעם הראשונה שהשתתף באירוע מעין זה, הוא מתגורר באיזור והוא הוסיף, שחש אי-נוחות נוכח התנהלות החשודים. עד זה תיאר באופן זהה את השתלשלות האירועים, ואף הצביע על הנאשם כעל מי שהשליך אבן לכיוון הרכב, כשבאירוע לבש חולצה ירוקה (עמ' 31, שורות 6 - 7).

11. בחקירה נגדית חזר העד על כך כי בוודאות החשוד עם החולצה הירוקה הוא שהשליך את האבן (עמ' 35 שורות 10 - 14). העד אישר, שלא היה לו כל חלק בזיהוי החשודים, ובדרך כלל מי שמבצע זאת הוא המוביל בצוות או איש מז"פ.

12. ביום ראשון, 4.10.15 התקשר החוקר אלון דקל (ע.ת.3) אל אימו של הנאשם, ואביו מסר שבנו בדרך לחקירה (ת/13). העד לא היה במרחב במוצ"ש, אלא הגיע רק ביום ראשון, ועל כן לא ערך בירור עם הורי הנאשם מדוע הנאשם לא הגיע במוצ"ש (חקירה נגדית, עמ' 41, שורות 21 - 23). הנאשם לבסוף נחקר ביום 4.10.15 בשעה 10:34 על-ידי החוקר אלון דקל (הודעת הנאשם סומנה ת/7). באמצעות העד הוגש טופס זכויות חשוד עליו חתום יצחק כהן (ת/8) וכן כתב ערובה עליו חתם יצחק כהן, ששוחרר בתנאים בסיום החקירה (ת/9). העד הבהיר, כי החשוד שמר על זכות השתיקה והוא החזיר לו את

הטלפון הנייד שלו (ת/11). העיד, כי הוא החוקר אשר ביקש השלמות מהעד גיאגי (ת/12), וכן עשה נסיונות לאתר את המתלונן, בעל הרכב (עמ' 40, שורות 30 - 31).

13. במהלך החקירה הנגדית, חזר העד על שתי הדרכים הקיימות לזיהוי אדם (עמ' 42 שורות 14 - 20). העד הסביר, כי צילם את הנאשם בסוף החקירה, שכן ברגע שעובר זמן מאז צולם חשוד, המערכת מתריעה על כך באופן אוטומטי, וכך אכן קרה (סוף עמ' 43). העד אישר, כי הוא צילם את תמונת הנאשם אשר הוגשה כפלט ממערכת אדם (נ/5) ביום 4.10.15, ועל הפלט מופיע התאריך 6.10.15. שכן זה הוא המועד שאיש המז"פ הזין את התצלום למערכת אדם (רישא עמ' 45).

14. מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד. הוא הכחיש כל קשר לאירוע ומסר, כי שני חברים שלו עוכבו במוצ"ש, הטלפון הנייד שלו היה בידו של אחד מהם, ולמחרת הנאשם הלך למשטרה כדי לקחת את הטלפון ולהיחקר. הוא בחר לשתוק בחקירה, כי לא ידע מה לומר (עמ' 11 לשיבת יום 6.3.18).

15. במהלך חקירה נגדית הדגים הנאשם את חתימותיו דאז והיום (בטענה שהן שונות - ת/15). הנאשם חזר על כך, שלא היה קשור לאירוע, ומבחינתו היתה שבת שגרתית, חרף העובדה שהיו הפרות סדר באותו זמן בעקבות רצח בני הזוג הנקין ז"ל (סוף עמ' 13 לשיבת יום 6.3.18). מבחינתו, הגיע למשטרה ביום ראשון על מנת לקחת את הטלפון הנייד ותו לא, הוא לא חתם על הודעתו - אלא רק על השבת הטלפון לידי (עמ' 14 שורות 17 - 20).

הנאשם, אשר כאמור אישר שהוא היה זה שנחקר, אישר בנוסף כי מספר תעודת הזהות שלו הוא שמופיע על גבי ת/7, אך הוסיף, כי החתימה על ההודעה אינה נחזית כחתימתו (שם, עמ' 29). לנאשם לא היה הסבר מדוע קיימות שלוש חתימות שונות על גבי המסמכים השונים (עמ' 15 שורות 1 - 5). עוד לא היה לו הסבר מדוע הוריו מסרו שהוא בדרך לחקירה (שם, שורות 17 - 20).

לשאלת התובעת אם בוצע עימו הליך זיהוי באמצעות מורפוטאץ' השיב הנאשם, כי כלל לא היה בתחנת המשטרה ביום שישי. עם זאת, אישר כי הוא זה שהתייצב במשטרה ביום ראשון, וייתכן ובאותו יום שם את אצבעו במסופון (עמ' 16 שורות 1 - 13).

לנאשם לא היה כל הסבר איך מספר תעודת הזהות שלו הגיעה לידיעת השוטרים שערכו את הדו"חות ביום שישי, מלבד טענתו כי המדובר בטעות - אך אין הוא יודע את מקורה (עמ' 17, שורות 7 - 9). הנאשם העיד, כי אינו יודע מי חתם ביום שישי בשמו, ואף אינו יודע מי החבר המדובר (עמ' 17 שורות 14 - 15). הוא גם לא זכר אם אותו חבר מסר לו בעל-פה אודות הצורך להגיע למשטרה או מסר לו את מסמך ההזמנה לחקירה (עמ' 20 שורות 18 - 25). הנאשם גם לא זכר כיצד ידע שגם חיים אשכנזי צריך להיחקר (עמ' 21 שורות 6 - 7). הנאשם אכן אישר, שחיים אשכנזי היה איתו במשטרה ביום ראשון, אך הנאשם סירב לענות על חלק מהשאלות שנשאלו בקשר אליו.

הנאשם מסר, כי אינו מכיר את מסמך השחרור ביום שישי או את מסמך ההזמנה לסור למשטרה במוצ"ש, וכן שלל כי חתימותיו הן שמופיעות עליהם.

קביעת ממצאים

16. עדי התביעה היו כולם אנשי משטרה, נטולי פניות ונעדרי כל אינטרס להפליל את הנאשם. התרשמתי מעדים אמינים, כאשר כל אחד תיאר את חלקו המקצועי באירוע, ומעדויותיהם עולה תמונה עקבית ופשוטה. לעומתם, עדות הנאשם היתה לא אמינה בלשון המעטה, פתלתלה, מעוררת תמיהות ולא סבירה בעליל בתכניה.
17. מעדויות עדי התביעה עולה תמונה ברורה, לפיה השוטרים גיאגי ולוי הבחינו בחשוד עם חולצה ירוקה - הוא הנאשם - משליך אבן בגודל של תפוז לעבר רכב פלסטיני אשר נמלט מהמקום, כשעד היום לא ידועים פרטי הרכב, חרף נסיונות החוקר לאתר. הנאשם עוכב במקום על-ידי גיאגי ועל-ידי לוי, והובא למרחב שומרון.
18. במרחב שומרון עבר הנאשם הליך זיהוי, שכן הוא סירב להזדהות. אמנם, על-פי דו"ח הפעולה נ/1, שנערך על-ידי גיאגי עולה, כי הנאשם זוהה באמצעות מערכת אדם ותמונה. עם זאת, בעדותו האמינה בבית-המשפט הבהיר, כי הנאשם זוהה באמצעות מורפוטאץ' - דהיינו זיהוי המבוסס על טביעת אצבע, ורק לאחר מכן אל מול תמונה. דו"ח הפעולה שלו, אם כן, חסר תיעוד של השלב הראשון של הזיהוי, ועל בסיס האמור ביקשה ההגנה לזכות את הנאשם. אני שוכנעתי כי הסבריו של גיאגי הם כנים ואמינים, ורק בשל שגגה לא פירט את השלב הראשון של הליך הזיהוי. אין המדובר בפגם מהותי המבסס את זיכוי הנאשם, ובכל מקרה, את החסר האמור מילא גיאגי בהסבריו האמינים בבית-המשפט.
19. ראיות אלו מביאות לקביעה, כי הוכח מעבר לספק סביר כי אכן הנאשם הוא שנכח באותו היום במרחב שומרון, והוא החשוד שנצפה לובש חולצה ירוקה משליך אבן לעבר הרכב הפלסטיני.
20. זה הוא גם ההסבר האפשרי היחיד לכך, שהוצא מסמך שעניינו זימון לחקירה עם שמו ופרטיו של הנאשם ביום האירוע (ת/2). כפי שעולה מהעדויות, המשטרה נהגה בהתחשבות יתרה עם הנאשם וחברו, ובשל כניסת השבת שוחררו לביתם עם הזמנה לסור למשטרה במוצאי שבת.
21. הנאשם ניצל את ההתחשבות לה זכה מהשוטרים ולא הגיע במוצאי שבת כפי שנדרש. הנאשם התייצב במשטרה ביום ראשון, כשעד להגעתו יצר החוקר קשר עם הוריו על-פי הפרטים שמסר ביום שישי, כשבעדותו סיפק הסברים מאולצים ולא הגיוניים לסיבת הגעתו ביום ראשון. בחקירתו לא מסר כי כלל לא היה במקום, או כי לא הוא היה במשטרה ביום שישי, אלא בחר לשתוק, והעלה את גרסתו הלא אמינה והכבושה לראשונה בבית-המשפט. הנאשם ניצל את הפער בזמנים שנוצר בין שחרורו לבין חקירתו כדי להעלות במסגרת המשפט גרסה כבושה ולא אמינה, אותה יש לדחות מכל וכל.

22. לראיות אלו מצטרפת עדותו האמינה של נרייה לוי, שוטר צעיר, שזכר היטב את האירוע שכן המדובר היה במשמרת ראשונה שלו כשוטר. כתושב האזור, חש בושה נוכח התנהלות הנאשם וחברו, וזכר היטב את חזותו של הנאשם - עליו הצביע גם בבית-המשפט ופנה אליו באופן ישיר. אמנם, אין המדובר בזיהוי בעל משקל גבוה, אך הוא מצטרף לראיות התביעה הקוהרנטיות, ההגיוניות והעקביות.

23. אשר על כן אני קובעת, כי התביעה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם הוא שעמד על הגבעה יחד עם האחר, והוא אשר יידה אבן לעבר הרכב אשר נמלט מהמקום, והכל כמפורט בכתב-האישום.

הפן המשפטי

24. בגין עובדות אלו, המאשימה בחרה לייחס לנאשם עבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין. לטענת ההגנה, התביעה לא הצליחה להוכיח כי נוסעי הרכב היו נתונים במצב שמעורר סיכון ממשי או במצב שמעורר בהלה ממשית, אפילו לא ידוע אם הנוסעים ברכב ראו את האבן שהושלכה לעברם, והרכב היה בנסיעה איטית. עוד טען הסניגור, כי על-פי הנחיות פרקליט המדינה, ככל שהנתונים לא יצביעו על פוטנציאל סיכון הפחדה או בהלה יש להסתפק בהרשעה בעבירה קלה יותר - ובענייננו ייתכן שהתנהגותו של הנאשם יכולה היתה לבסס עבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי. לשיטת הסניגור, טענה זו גם היא מחייבת זיכוי הנאשם.

25. סעיף 332א(א) לחוק העונשין קובע: "... המיידה או יורה אבן או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותו של הנוסע בכלי התחבורה או את מי שנמצא בקרבת כלי התחבורה, או שיש בו כדי לפגוע בכלי התחבורה בנסיבות שיש בהן כדי לעורר פחד או בהלה, דינו - מאסר עשר שנים."

26. ביום 20.7.15 נכנס לתוקף תיקון 119 לחוק העונשין, במסגרתו הוכנסו סעיפים 332א(א) ו - (ב) במקום הוראת סעיף 332(3) לחוק העונשין (אשר עניינו בסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה באמצעות השלכת דבר או חפץ). הצורך בתיקון עלה נוכח התופעה של יידוי אבנים לעבר אזרחים וכוחות בטחון במספר אזורים ברחבי הארץ, ובהתאם נקבעה עבירה חדשה בת שני מדרגים: האחד, למקרים בהם יידוי האבנים נעשה ללא כוונה מיוחדת לפגוע בנוסעים בנתיב תחבורה; השני, למקרים בהם קיימת כוונה לפגיעה בנוסעים או הנמצאים בקרבתם (ראו בדברי ההסבר לחוק שפורסמו ברשומות 897 מיום 5.11.14 ("ב בחשון תשע"ה), בעמ' 122 - להלן: "דברי ההסבר"). על-פי דברי ההסבר לתיקון, הכוונה היתה להכליל במדרג הבסיס גם חלופה של יידוי אבן אל עבר כלי תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לפגוע בכלי תחבורה.

27. בדברי ההסבר לתיקון קיימת הפנייה לפסיקת בית-המשפט העליון, אשר עמד על הסכנות הכרוכות

בהשלכת אבנים על מכונית נוסעת: "רק נס ומזל מפרידים בין זריקת אבנים שאין אחריה תוצאה של גרימת נזק לבין זריקת אבנים העלולה להביא לקטילת חיי אדם, במיוחד בהביאנו בחשבון שמדובר בזריקת אבנים על כלי רכב תוך כדי נסיעתם" (מתוך ע"פ 255/88 פלוני נגד מדינת ישראל, פ"ד מג(2) 575; דברי ההסבר - שם, בעמ' 122). בתגובה לטענת ההגנה כי ראוי היה להעמיד את הנאשם לדין בגין הוראת חיקוק קלה יותר יותר, שבדברי ההסבר מצוין, כי אכן היו סעיפי חוק נוספים בעבר - מעבר לסעיף 332(3) לחוק העונשין - בהן הורשעו מידי אבנים על כלי תחבורה, ביניהן: תקיפת שוטר, חבלה במזיד ברכב, או נסיון לעבור עבירות כאמור; עם זאת "אין בעבירות אלה כדי לתת ביטוי הולם לחומרת התופעה של ידוי האבנים ולמאפייני הסיכון המיוחדים שהיא יוצרת." (שם, בעמ' 122).

28. היסוד הנפשי המיוחד שנדרש בעבר בהרשעה לפי סעיף 332(3), של כוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה, לא נתן מענה למקרים של ידוי אבנים בלא אותה כוונה מיוחדת - לדוגמה כאשר ידוי האבנים נעשה במסגרת התפרעות כללית (דברי ההסדר, עמ' 123), בדומה לעניינו של הנאשם. על הרקע האמור, יצר המחוקק את החלופה החמורה פחות הקבועה בס"ק (א), המיוחסת לנאשם, ולפיה קיים איסור על ידוי אבן לעבר כלי תחבורה בנסיעה באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותו של הנוסע בכלי תחבורה או שיש בו כדי לפגוע בכלי התחבורה, כשהעונש בצידה הוא נמוך מהעבר ועומד על 10 שנות מאסר. המדרג השני, המחמיר יותר (הקבוע בס"ק ב'), מיועד למקרים בהם קיים סיכון לפגיעה באדם, כשהעונש הקבוע בצד חלופה מחמירה זו עומד על 20 שנות מאסר (שם, שם).

29. מן הכלל אל הפרט: הרקע לאירוע בעניינו, הוא המצב הביטחוני וקיומן של הפרות סדר ומהומות, כשחשש המשטרה מפני פעולות "תג מחיר" הביא להצבת כוחות בצומת תפוח על-מנת למנוע כניסתם של יהודים לכפר הערבי יאסוף. הנאשם עמד על גבעה בסמוך לכפר תפוח, וכשחלף במקום רכב עם לוחית רישוי פלסטינאית שנסע מצומת תפוח לכיוון הכפר יאסוף, השליך הנאשם אבן בגודל תפוז לעבר הרכב, אשר נאלץ להימלט מהמקום.

30. עד התביעה גיאגי תיאר, כי כשהבחין ברכב הפלסטיני, מאחר וחשש להפרת סדר ולהשלכת אבנים עליו, כרז לרכב על-מנת שיסתובב. הוא הבחין בנאשם משליך את האבן לכיוון הרכב, אם כי בסופו של יום היא נשמטה על הכביש ולא פגעה בו (עמ' 11 לפרוטוקול). הרכב ביצע פניית פרסה, והשוטר לא הספיק לרשום את מספר הרישוי של הרכב, שכן הוא נמלט מהמקום (חקירה נגדית, עמ' 17 שורה 19).

31. תיאור זה של גיאגי (עליו חזר גם העד לוי) מבסס את כל יסודות העבירה הקבועה בחלופה הקבועה בסעיף 332א'(א) לחוק העונשין. המדובר בזירת אירוע שהיתה מרכז של מתיחות בעת סוערת, שבה הוחלט מראש להציב כוחות משטרה במקום על-מנת למנוע בדיוק אירועים כגון זה שביצע הנאשם. התיאור של השתלשלות העניינים, הכולל כניסת רכב פלסטיני לזירה, כריזה לרכב תוך הבחנה בחשודים, כשהרכב בתגובה מבצע פרסה ונמלט מהמקום - די בו כדי להוכיח מעבר לספק סביר את הסכנה

שהיתה גלומה בידיו האבן לעבר הרכב הנוסע באופן שיש בו כדי לעורר בהלה - גם אם לא ברור עד היום מי נהג ברכב או כמה נוסעים היו בו.

32. אשר על כן, התביעה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את האמור בכתב-האישום, והעמידה לדין את הנאשם בעבירה ההולמת את נסיבות האירוע.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה של **יידוי אבן לעבר כלי תחבורה** לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ' אדר ב' תשע"ט, 27 מרץ 2019, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.